

בתיאטרון בובות מגיבים גיבורי המחזה בתנועות מכניות כאשר מנהל התיאטרון מר' שך בחוטים, משמיעים קולות הבוקעים מגי רונות לא להם, שבעליהם נחבאים מאחורי הקלעים. משך שעתים וחצי התנועעו בובות המטאטא לאורך מתזה אוילי, אימפורט-פפל מרומניה הטרנסקומוניסטית, העלו פיהוקים קולניים מברירות קרתניות וארוכות-זקן, אותן השמיעו יורשים ערזים, בכבודם את הקהל במנה הגונה של שיעמום.

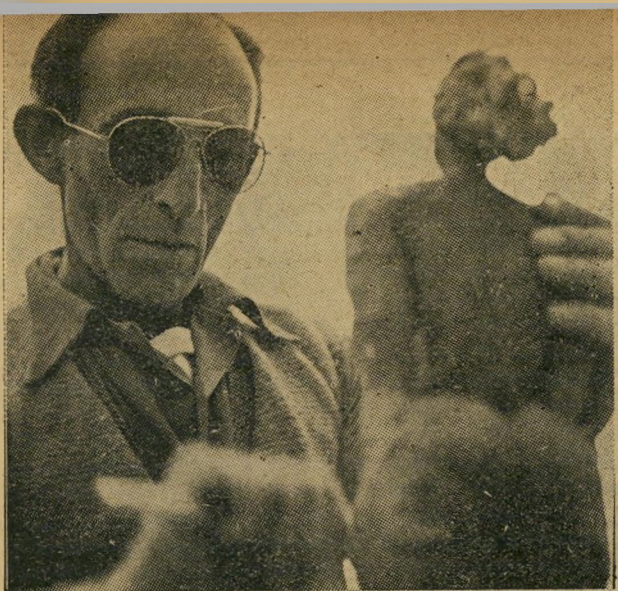
ספיראקה ניקולסקי (מ. חורגל), פקיד גמון במשרד המחוז (הרומני) הוא בעלה של דאציה (ב. ולצמן), אשתו השנייה ש"קוראת בנפשו כמו בעתון", חתנה של קיריאקציה (ת. רוז' בשקה) הוקנה "אצלי הקלפים הם כמו תנך", אביהם של שתי בנות, מיה (מ. אורית) הגנ' דרנית וגינה (פ. פלד) הציירת בעלת המום ושני בנים, טראוין (י. צור) הבכור, מאשתו הראשונה, וראציבאלי השוכב (י. חיבי).

כאשר הדוד טאקו ש"יש לו מינימום חצי ממאה מיליון ליי" יוצא למסע לעיר הקודש (ירושלים), מגלה קיריאקציה הוקנה בקלפים 10 פ'ק — סימן שהדוד יטבע ביים. מיה עורכת תכניות לחדר-שינה ואמבט גדול. אמבט? כדי לרחוץ בו את פוצי, הכלב שתקנה לעצמה. דאציה רוצה פחות מן ה' יתר: חדר לעצמה מפני שהיא לא יכולה לסבול את ספיראקה שחובש כובעים של אנשים מתיים."

הדוד קאטו אינו מאבד זמן לריק, חש כנראה בשיעמום שנסכו דמויות משפחתו המשעממת על הקהל, ירד למצולות הים הש' חור וחיסל בכך את השליש הראשון של המחזה.

תינוק זה לא מחבב. המסך העולה על המערכה השנייה מגלה את אותה המשפחה בחילופי תפאורה, ילידי הירושה של הדוד קאטו. אך כשהכל, כולל קהל הצופים) משתעשעים באשליה הפי אנד, מסתבר שה' הבשיל רק מתחיל לקדוח. מיה שנסתבכה ב' עסק ביש עם בנו של ראש העיר (תינוק אי-אפשר להסתיר, זה לא מחט") רוצה ל' הנשא לדינו (ש. ורניק), פקיד דואר ביישני, כדי להגיל את שמה הטוב: "ילדים גולדים אחר שבעה חודשים במשפחתו חכי הגונות." גינה אחותה מקריבה את עצמה על מזבח אהבתה את דינו, נוסעת עם אחותה לפריז ("שם מותר ללדת ילדים בלתי-חוקיים"), מא' מצת את ליד אחותה.

מה שקורה אחר כך הוא בערך זה: ספי' אקה מוזיק' צוואה לפיה הוריש אחיו את כל הוננו לנכד הראשון, היינו התינוק הבלתי חוקי. הבשורה נופלת בבית כרעם ביום בהיר, הורסת את תכניות הנשים אשר הח' ליטו לעבור לבוקרשט, "שם יש חיים", ולשם כך קנו מקום בפרלמנט תמורת חצי מיליון ליי, עליו אומר ספיראקה: "אני פרצוף בש' ביל פרלמנט, אני אתלה את עצמי קודם על המגורה שבמועצת העיר." גינה המגודה מוחזרת הביתה, עם בנה של מיה. ספיראקה שאומר לבותרים שלא יבחרו בו, גורם בכך לבחירתו לפרלמנט. תר' מית הצוואה המוזיפת מתגלית, והכסף מושב למשפחה: "10 פ'ק אף פעם לא מאכוב." אך זה עוד לא הכל: גיגי, בנו של ראש' העיר מתחתן עם מיה, דינו עם גינה ודאציה רוצה "לעשות מספיראקה (עתה ספירידון) קציצות." אחרי שהוקנה אומרת ש"עכשיו כל העיירה אצלי בכיס", מתכוננת המשפחה לה' עתיק לבוקרשט הבירה, והקהל המבולבל אל מחוץ לאלולם.

פסל נושית וכן-תערובת והפסל יצחק רוזנבלום קרן האור הראשונה פגעה בעין השמאלית

ל ס ו ל

משום שהצליח ליצור לעצמו רקע חסר דא' גות פרנסה להתמסרות לפיסול. הוא נצטרף כחבר לארגון נכים, שפתח את בית הקול' נוע ברמלה ואת בית-הקפה הגדול שלצדו. שש שעותיו כסדרן תולש כרטיסים ליד דלת סוגל לעשות זאת, יתר החברים הם חסרי-יד הכניסה לקולנוע (הוא היחיד בקבוצה המ' סוגל לעשות זאת, יתר החברים הם חסרי-יד או רגל), משאירות לו את יתר שעות היום להתמסרות לפיסול, אותה הוא חושש לכנות בשם אומנות, כי מימיו לא ידע יצחק, איך אוכלים את זה". הוא גם נמנע מלבגש חוות דעת מומחים, מסיבה פשוטה: "אני מפחד שהם יגידו שזה לא אומנות." הוא מסתפק לפי שעה בהתפעלויות שכנים ומכרים, המ' צאים עניין רב באצבע האלוהים החטובה בגבס, בשני הראשים, של אם כושית בעלת אברים פרימיטיביים וילדה בן התערובת, בעל מבנה אברים מעורב ובפסלים האחרים, שהם פרי שיטה יפאנית לפיה מבצע יצחק את עבודתו. השיטה: פיתוח רעיון מכתם התחלתי, הנמרח במכחול, ותוצאות אמנות' יות ללא תכנית מוסכמת מראש.

חיוך. הכלב שאינו סר מעל אדוניו הוא בסטי בן תשעה החודשים, אשר תפקידו ה' עיקרי להעיר מדי שחר בשש את יצחק, להזכיר לו שעליו לצאת, "אל האמנות". חנה, אשת יצחק, המנקה את הלכלוך ה' מצטבר מתומריו הבלתי אמנותיים (אדמה רטובה, גבס לבן), של בעלה, שומרת על השפנים מועמו. של הכלב ומספלת בגינה היא המלצרית החיננית, שעלתה זה מקרוב ממרוקו, שעבדה במסעדתם של קבוצת הנ' כים, וממנה העבירה יצחק, דרך החופה, אל משק ביתו. אומר יצחק על חנה, בעלת הח' יוך המלכב, אחר שנת נשואים: "מי שרר' צה לשמוע על המרוקאים שיבואו אלי."

עתה, נתוסף לרכושה של משפחת רוזנ' בלום חדר גדוש מוצגים אשר משאירים בה' בעה המקורית הסבועה בקווי מבניהם ורשם רב על המתבונן בהם. אומר יצחק, המבטל בחיוך את טענת ידידיו שעליו להציגם לרא' ויה בתערובה: "לא אעשה זאת עד שאהיה בטוח שמה שאני עושה זה אומנות."

בחיפה שלט חושך סביב. לפחות כך נדמה לו. למעשה היה זה בצהרי יום בהיר. עיניו היו חבושות והבר סיפר לו כי פגע בו צלף ערבי, שעה שניסה לפגוע בו.

התפעלות. האוירה בביתן בו שכב, יצחק, היתה מדכאת. ששה חילי צה"ל שנת' עזרו בקרבות שכבו סביבו וכאשר הוסרה התחבושת מעיניו וקרן האור הראשונה פג' עה רק בעינו השמאלית והשאירה את הימ' נית אדישה, הבין שגורלו אכזרי פחות מהיתר. 13 חודש שכב יצחק, שראה בעינו האחת, גילה בשמה חדשה: תעסוקה נושאת סי' פוק לחבריו העיוורים. נזכר יצחק: נשי אצל נשי ויצו חומר-פלסטלינה, במקום ספ' רים, וכאשר הובא החומר, הפך לרביעידוד לעיוורת. הם החלו לעצב בו צורות אותן יכלו למשש באצבעותיהם.

הדמויות של צל עוררו התפעלות בקרב מנגנון הביתן, עוררו התענינות מוגברת בין העיוורים שהשתוקקו למששן. מאז, כפי ש' הוא מודה כיום, "חייתי למען הדמויות שלי!" הן הפכו למשהו יותר מסתם עיסוק לשעות הפנאי.

שיטה יפאנית. לעוברים ושבים, החור' צים את כבישה הראשי של רמלה ופוסעים בין שבילי מאה בנייני שיכון העולים בצדו הימני של הכביש. יתגלה כיום מחזה בלתי רגיל: בחצר אחד הבניינים עומד צעיר מרכיב משקפי שמש כחי'זכוכית רכון על ספסל עץ, מעצב דמות של זקן יהודי מחמרה רטובה, אותה הוא גורף מערוגות גינתו. כלב זאב מטופח וגועי נשען בכפותיו על ספסל העץ, מתבונן ביצירת אדוניו. במר' חק פסיעות מעטות כפופה צעירה חמודה על ערוגת אפונה ירוקה, גורפת את העשבים שצטטברו בין השיחים. זוהי משפחת רוזנ' בלום.

יצחק, המוכן לוותר על "הכל בעולם", רק לא על פסליו, אותם הוא מצפה בגבס מבהיק, שבערצון יורר מאשר אי-פעם

"חייתי למען הדמויות שלי"

יצחק רוזנבלום, 35, הוא גבר צנום, בהיר עור וממושקף תמיזית במשקפי שמש כהיר' זכוכית. ייתכן, שהוא היה מצליח להעלים את זהותו עד סוף הימים, אילמלא התרחש משתו ששינה את תוכן חייו מן הקצה, אילץ אותו לחדול להחבא אל הכלים, לשחף זרים בחוויותיו.

סיפורו של יצחק מתחיל, למעשה, זמן רב לפני 1930, כאשר נולד למשפחת סוח' רים בעיר דנציג שעל שפת הים הבלטי. אך באותה שנה, שבוע ימים לאחר חגיגת הבר' מצוה שלו, נתארגנה קבוצה בת השעה דנציגאים, שכן זקוניה היה יצחק בן ה-13, והגדול בה היה בן 18 ויצאה למסע ממושך, בדרך היבשה לארץ-ישראל.

בסתי של אותה שנה, לאחו שעברו בדר' כם לרחבה של רומניה ותורכיה, עמדו תש' עה הצעירים ממוגפים כהלכה וחמושי אק' דחים על הגבול הלכנוני-ארצישראלי לאחר חציית גבול רגלית הגיע יצחק לפרדסו הרמתגני בן עשרת הדונמים של דודו. את שש שנותיו בפרדס מכנת יצחק בשם תקר' פת הנהב, משום שאכל אז רק תפוחי-זהב.

חושך. משהתגייס יצחק למשטרת היישר' בים בשנת 1936, נשתכחה תקופת הזהב חיש מהר בשטף מאורעות הדמים, אותם בילה בנקודות הגליל, שלוש שנים לאחר מכן הפך חוקר במשטרת ארץ-ישראל ממנה התפטר ב-1945, כדי לסייע לאחיו הצעיר לבסס לעצמו פרנסה, בית-קפה ברמת-גן. בית-הקפה שבק חיים גם הוא, משתחלה מלחמת השחרור. יצחק, פעיל בהגנה, קפץ לתוך מדי סמל צלפים של גודו קרבי בחטי' בה גלילית. אולם זכרונות המלחמה של יצ' חק דלים למדי. "לא הספקתי הרבה", הוא אומר ומסביר: "כל מה שאני זוכר זה שמפקד מחלקה צעיר ובעל בלורית מקורולת שואג בצעקות פראיות: להסתער על הגב' עה (בין יחיעם ותרשיחה) ומחסה באתר מ' גיקי מעלה תלול. ופתאום... היה נדמה לי שהעין (הימנית) יצאה לי מהראש."

כאשר נתעורר יצחק בבית-החולים הצבאי

הנחמתי

